Týden

37 / 2026

Obsah

Film Hans Zimmer & Friends: Diamond in the Desert
Úroveň vzdělanosti
Teplota a Paralen
Svatá Ludmila
Téma: Zednářská čelenka na lebce Svatého Václava

Film Hans Zimmer & Friends: Diamond in the Desert

10. září 2026 (kultura)

V našem dnešním filmovém okénku nebudu tentokrát mluvit o klasickém filmu, ale přesto o velmi silném filmovém zážitku. Jedná se totiž o film, jehož hlavní částí je koncert filmové hudby skladatele Hanse Zimmera. Ale není to jen samotný koncert, některé části koncertu jsou s hudebníky inscenované v různých zajímavých exteriérech a mezi jednotlivé pasáže jsou ještě vsunuty rozhovory Hanse Zimmera s různými známými osobnostmi, třeba Zendayou, Billie Eilish nebo Timothée Chalametem.

Mimochodem udělám teď malou mluvnickou vsuvku. Křestní jméno Chalameta je Timothée s dvěma e na konci. A tedy v sedmém pádu, tedy třeba jít s Timothéeem na pivo, se píšou 3 e po sobě, což mě vlastně celkem pobavilo.

Ale zpět k Hansovi Zimmerovi. V celém filmu zazní třeba hudba z Gladiátora, Duny, Počátku, Dunkirku, Interstellaru a Pirátů z Karibiku. A vidět na pódiu

vedle sebe dvě bubenice s obrovskými bubenickými soupravami, kterých je tedy na celém pódiu celkem čtyři, a se skvělými dalšími instrumentalisty a zpěváky včetně Lisy Gerrard je skutečný zážitek.

Tedy všem doporučuji, kdo máte rádi filmovou hudbu a nebo i přímo Hanse Zimmera, si tento film stáhnout z internetu. Film se jmenuje **Hans Zimmer & Friends: Diamond in the Desert** a pochází z roku 2025. Já osobně jsem byl z toho filmu u vytržení a za poslední týden jsem si ho pustil už několikrát.

Úroveň vzdělanosti

10. září 2026 (společnost)

Zmíním článek, který se objevil v médiích s názvem Čeští žáci jsou v přírodních vědách nadprůměrní, dlouhodobě se ale zhoršují. V obsahu stojí:

V loňském testování PISA zaměřeném na přírodní vědy dosáhli čeští patnáctiletí žáci v průměru na 490 bodů. Jsou tak o osm bodů nad průměrem Evropské unie, a dokonce mají o 14 bodů více než průměr zemí OECD. Radost z výsledků žáků ale kazí pohled na dlouhodobý vývoj. Nejen v přírodních vědách, ale i ve čtení a matematických dovednostech se nejen české děti stále zhoršují.

A hlavně zajímavý, a tedy i značně komický je závěr článku, kde si autorka Marie Kuželová pokládá otázku, proč že se ty české děti stále zhoršují? Velkým problémem českého školství je podle ústředního školního inspektora Tomáše Zatloukala výrazný vliv rodinného zázemí na vzdělávání, 35 procent znevýhodněných dětí totiž zůstává pod základní úrovní.

Vzdělanostní úroveň českých dětí skutečně klesá, ale problém není v rodičích, ale v samotném školství. Za posledních 20 let, zvláště díky školské reformě z

let 2004 a 2005, postupně degraduje. A velký podíl na tom má právě OECD. OECD, podle kterého se různé změny zavádějí, není totiž nějaká vzdělanostní platforma. Je to Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj. Tedy je to jakási mezinárodní hospodářská organizace, kterou zajímá zejména hospodářství a zisk. To neznamená, že taková organizace není potřeba, ale není to něco, co by mělo ovlivňovat školský systém. Vzdělání není o tom, jak se co nejefektivněji zapojit do hospodářského procesu. OECD nemá zájem vzdělávat samostatně myslící a rozvíjející se lidi. OECD zajímají jen výkonní pracovníci, kteří produkují zisk. A nejlépe, když samostatně příliš nepřemýšlí.

Úroveň v naší zemi byla velmi vysoká, ale cílenými zásahy byla postupně a záměrně zlikvidována. Naše školství se nachází v propastných nížinách a nikde není ani vidu, ani slechu po tom, že by s tím bylo potřeba něco zásadně dělat. Současná slušná úroveň je jen díky určité setrvačnosti, protože ve školách ještě zůstávají učitelé, kteří ještě učit uměli. Ale těch postupně ubývá a přicházejí mladí, kteří to již neumí.

No a tak nezbývá než zopakovat, že aby měla naše země naději na zlepšení, tak je potřeba, aby vláda nad naší zemí přešla zpět do rukou českého národa.

Teplota a Paralen

10. září 2026 (zdraví)

V dnešním přírodním léčivém okénku se tentokrát nezmíním o žádné kytičce, ale o úplně nejzákladnějším přírodním léčivém nástroji, který máme, a to je zcela obyčejná teplota. Může se to zdát celkem banální téma, ale ve skutečnosti je to téma důležité. Teplota je totiž velmi důležitý nástroj naší imunity, která pomáhá optimalizovat boj s nežádoucími organismy. A tak jako je obecným zvykem, konvenční medicína nebojuje proti onemocnění jako takovému, ale potlačuje projevy, které jsou sice nepříjemné, ale velmi důležité.

Lidská imunita je naprosto geniální a navazuje na miliony let svého vývoje. A proti teplotě není v drtivé většině případů dobré bojovat, protože tím jedině bojujeme proti vlastnímu imunitnímu systému. Existují samozřejmě výjimky v případě, když imunitní systém nepracuje správně a teplotu přestřelí a ta se jí vymkne z kontroly. Ale to se děje spíše výjimečně a obvykle se jedná o teploty nad 40 stupňů. I když jeden večer čtyřicítek, zvláště u dětí nebo mladých lidí, obvykle není také problém. Ale optimální teplota pro aktivaci pozitivních procesů imunitního systému je mezi 38 a 39 stupni.

Často slýchám, že někdo ví, že teplotu není dobré srážet, takže když má přes 37, tak si nic nebere, ale když to překročí 38, tak si již radši vezme Paralen. A to je přitom to úplně nejhorší, co může udělat. Právě teplota kolem 38 a půl je téměř nejoptimálnější pro nějaký boj s infekcí. Jenže výhoda, v hodně velkých uvozovkách, je, že se člověku uleví. A to je právě další problém. Když organismus bojuje s infekcí, tak to, že je člověku blbě, je součást léčivého procesu. Člověk totiž má ležet v posteli a nic nedělat, protože organismus potřebuje co nejvíce síly právě pro imunitní systém. Zrovna Paralen je navíc velmi toxický lék. 8 tabletek, tedy 4 gramy, je již smrtelná dávka. Znám případ, že i po 6 tabletách během dne byla jedna žena odvezená do nemocnice a jen zázrakem ji zachránili před poškozením jater. A jiný případ mladého muže, který měl po několika Paralenech zástavu srdce. Paralen nebo jiné léky obsahující paracetamol jsou jedny z nejhorších léčiv, kterým by se měl každý člověk zdaleka vyhnout.

U dětí také lékaři často straší s febrilními křečemi. Ale tento jev je celkem výjimečný a předcházet všem febrilním křečím tím, že úplně všem dětem poškozujeme imunitní systém, není rozhodně správně. A tak věřme svému imunitnímu systému a nebojujme proti němu. I když se nám uleví, tak zhoršujeme celkový průběh léčby a poškozujeme si tím imunitní systém, z čehož se často může stát chronický problém. Ale to už je zas na jiné povídání, tedy třeba někdy příště.

Svatá Ludmila

10. září 2026 (duchovní)

Alespoň pár slov ke svaté Ludmile. Zrovna před pár dny, 5. září, jsem se na chvíli zastavil u jejího hrobu a je to místo, které rozhodně doporučuji navštívit, protože poblíž jejího hrobu je velmi silná duchovní energie. Mluvíme o tom tady často, ostatky svatých skutečně vyzařují kristovské světlo a svatá Ludmila patří k těm, které mají toto světlo velmi silné. Bohužel zrádci českého národa Jiřímu Fajtovi se podařilo vyvést do USA do jakéhosi židovského muzea část svatovítského pokladu spolu s množstvím ostatků, pravděpodobně i s některými ostatky svaté Ludmily, ale většina spočívá v jejím hrobu v bazilice svatého Jiří na Pražském hradě.

Svatá Ludmila je, dalo by se říct, matka duchovnosti našeho národa. Ona byla počátkem východního duchovního křesťanství, ze kterého se zrodil svatý Václav a na který navazovali další, včetně Karla IV. a Jana Husa. Byla zavražděna 15. září na Tetíně těmi, kteří se snažili protlačit na naše území západní mocenské pojetí křesťanství, což byly stejné mocenské struktury, které stály za vraždou svatého Václava a za Svatoplukem, který z Moravy vyhnal Metodějovy následovníky. Tedy 16. září bude důležitý svátek této naší nejdůležitější světice.

Zednářská čelenka na lebce Svatého Václava

10. září 2026 (duchovní)

Blíží se 28. září a tedy svátek svatého Václava. A většina lidí vůbec netuší, že hlavním předmětem, ke kterému se budou modlit věřící ve svatovítské katedrále na jedné z nejdůležitějších mší v roce, je zednářská čelenka na lebce

svatého Václava. Kromě toho, že byla vytvořena a zaplacena zednáři a lze na ní přímo rozpoznat zednářskou symboliku, jsou na ní navíc i americké státní symboly. Katolická církev přitom zednáře odmítá a vnímají je jako své nepřátele. Jenže zednářská čelenka by na lebce svatého Václava nemohla být, kdyby zednáři neměli důležité slovo na vysokých postech katolické církve.

O zednářích jsme zde mluvili nedávno. Tak jen krátce připomenu, že zednáři jsou naoko tolerantní ke všem možným církvím včetně křesťanství, ale jejich nauka skutečné křesťanství vylučuje. Z křesťanství si sice ponechávají jakéhosi boha tvůrce, ale už nikoliv Boha, který stále působí a je stále přítomný tak, jako je Kristus. Zednáři se sami sebe prohlásili za Boha, který má řídit svět.

Zednáři sami si pro sebe vysvětlují, že jednají pro dobro lidstva. Mnozí zednáři v nižších stupních zasvěcení tomu často dokonce důvěřují, i když za tuto službu lidstvu očekávají nějakou protihodnotu. Je to však náborářská pohádka. Víme, že cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly. Pokud si člověk myslí, že má právo řídit svět bez ohledu na nejvyšší duchovnost, pak se stává nástrojem zla. A zednáři k prosazování svých zájmů používají i magické rituály.

Ale vraťme se k lebce svatého Václava. V 19. století se postupně český národ probouzel a jednou z nejdůležitějších hybných sil byla úcta ke svatému Václavovi, čímž navázal na odkaz Karla IV. Uvažovalo se dokonce o tom, že svatováclavský chorál by se mohl stát naší národní hymnou. Na přelomu 19. a 20. století se však pro převzetí moci v budoucím národním státě připravovala zednářská skupina kolem Tomáše Masaryka řízená z Ameriky. Spojené státy přitom neměly v mezinárodních vztazích takové slovo jako po první a zvláště pak po druhé světové válce. Ale byl to stát s velkým mezinárodním zednářským vlivem.

Na přelomu 19. a 20. století byla na našem území připravována zednářská skupina kolem Masaryka k převzetí moci po rozpadu Rakouska-Uherska na národní státy. Rozpad Rakouska-Uherska byl připravován desítky let dopředu, protože tak silný mocenský celek se západním mocnostem vůbec nehodil do krámu. Když se potom připravoval vznik Československa, zednářská skupina se

s podporou Američanů dostala k moci. A jedním z úkolů, které zednáři měli, bylo co nejvíce potlačit skutečnou duchovnost českého národa.

Obliba svatého Václava byla stále vysoká a v zemi bylo 90 % katolíků. Z dějepisu to sice vypadá, že protestantství mělo v naší zemi převahu, ale to bylo jen díky hradní propagandě. Zednářům, kteří vytáhli do boje proti duchovnosti, jednak vadila úcta k Panně Marii, a tak zinscenovali stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Sám Masaryk to po provedení tohoto aktu veřejně pochválil. A dalším trnem v oku byl pro zednáře svatý Václav.

Historici se v současné době přiklánějí spíše k tomu, že svatý Václav byl zavražděn v roce 935, ale v dobách 1. republiky se klonili k roku 929. A tak se na rok 1929 chystaly velké oslavy tisíciletého výročí smrti knížete Václava. A zednáři vymysleli ideální způsob, jak odkaz svatého Václava nejen co nejvíce ponížit a současně využít jeho ostatky k zednářským účelům a svým vlastním rituálům.

V Americe byla vytvořena sbírka na zlatou čelenku pro lebku svatého Václava, kterou organizoval Klub českých dam z Chicaga v USA. Takovéto ženské spolky byly obvykle tvořeny manželkami zednářů, protože samotné ženy nemohly být přímo členkami zednářských lóží. Zednáři tedy použili své manželky k tomu, aby celá akce vypadala úplně nevinně.

A pro vytvoření vzhledu čelenky zvolili uznávaného pražského architekta Josefa Fantu, který je známý například návrhem Hlavního nádraží včetně Fantovy kavárny. O Josefu Fantovi přitom neexistuje žádný záznam o tom, že by byl členem zednářské lóže, ale byl prokazatelně zednáři obklopen stejně tak, jako Masaryk. U těch nejvlivnějších postav bylo nežádoucí, aby bylo veřejně známo, že jsou přímo členové lóže. A samotná čelenka je zednářskou symbolikou prostoupena. A navíc na nejdůležitějším centrálním místě na čele je symbolika americké státní vlajky, tedy sedm červených pruhů na bílém podkladě a pěticípé hvězdy na modrém podkladě. A dole pod čelenkou visí erby Čech, Slovenska, Moravy a Slezska. Tedy podřízenost naší země pod americkými a zednářskými symboly je více než zjevná.

Podobnost s trojským koněm je více než výstižná. Přece jak jde odmítnout zlatý dar pro patrona českých zemí od uznávaného architekta? Ale jak jsem řekl v úvodu, bez zednářů přímo v katolické církvi by to nebylo možné zrealizovat. A tak se nyní věřící při největších svatováclavských mších jak ve Staré Boleslavi, tak ve Svatém Vítu spolu se všemi diváky u obrazovek a YouTubu modlí k zednářským symbolům, kterými je korunován svatý Václav. Samozřejmě si to věřící vůbec neuvědomují, ale protože zednáři používají magické rituály, tak i svatováclavské mše zřejmě používají ke svým rituálním účelům.

Navíc Jiřímu Fajtovi, kterému se podařilo před dvěma lety vyvést český Korunovační kříž do Drážďan, se letos podařilo vyvést velkou část svatovítského pokladu do USA, do jakéhosi židovského muzea. Tedy do USA byly odvezeny pravděpodobně i různé ostatky svatých včetně i ostatků svatého Václava. Ministerstvo kultury přes svou povinnost odmítlo sdělit, o jaké předměty se jedná, takže se to dozvíme, až teprve budou vystaveny.

A co na to katolická církev? Nic. Jako by jim vůbec nezáleželo na tom, že lebka svatého Václava je používána k zednářským účelům. Ale mělo by to zajímat nejen všechny věřící v České republice, ale i všechny duchovně založené lidi. Zednáři pracují pro jiné zájmy než pro český národ a rozvíjení duchovnosti. Zednáři se snaží ovládat ostatní lidi pro hmotný prospěch. Proto je důležité, aby byl patron naší země od potupné zednářské čelenky osvobozen. A jediná cesta je, že se toto téma stane nepřehlédnutelným tématem v české společnosti. Mimochodem umělá inteligence toto propojení zatloukala a až po velmi konkrétních dotazech se omluvila, že lhala. Tedy pokud se chcete dozvědět na internetu víc, musíte pokládat velmi detailní dotazy.

Tedy to je apel na vás, naši posluchači. Mluvte o zednářské čelence ve svém okolí. Protože zednářskou čelenku z lebky svatého Václava jednoduše sundáme. Klidně ať leží v Národním muzeu v sekci věnované zednářům. Ale ne na naší nejposvátnější relikvii.